

67. — Притяжательните мѣстоименія са прилични на нѣкои отъ прилагателните притяжательны имена, за то ся и клонатъ въ примѣра на притяжательните имена.

68. — НАЗНАЧЕНИЕ. Требе да внимаемъ да не соединяваме притяжательните мѣстоименія съ прилагателните притяжательны имена. Притяжательното мѣстоименіе требе всегда да ся наноси на едно съществително казано понапредъ: **дѡми вѣши лѣуши моего. Моего** е притяжательно мѣстоименіе, а ваши, прилагателно притяжательно име, понеже е сдружено со съществителното си дома.

Ради возносителните мѣстоименія.

69. — Возносителните мѣстоименія са така наречени ради тѣсното содержаніе което иматъ съ едно съществително или едно мѣстоименіе което му предходи, и на което подсъща разумѣніето. Возносителните мѣстоименія са прости и сложени: и, а, е; иже, аже, еже.

70. — Предходящата рѣчь (съществителна или мѣстоименіе) на която возносителното мѣстоименіе ся возноси, именува ся предидуща на возносителното. Въ тия реченія: **сѣтъ нѣцыи ѿ здѣ стоящихъ иже** не имзтъ вкзсѣти смѣрти; **истинна сѣтъ словеса аже** слышашъ; **женѣ**, юже ми еси далъ. **Нѣцыи** е предидуща рѣчь на **иже**; **словеса** предидуща на **аже**; а **женѣ** предидуща на **юже**.